

[Geert-Jørgensen.]

fattige. Nu har vi dog saa tidt baade i og udenfor denne Sal udtalt, at det ikke forholder sig saadan; sidst udtalte jeg det i min Ordførertale ved disse Lovforslags Behandling, det kan man læse Sp. 2697. Dér sagde jeg nemlig saadan:

„Det er det fortvivlede ved Understøttelsespolitik, at paa den ene Side kan for Øjeblikket Understøttelse slet ikke undværes“. — Jeg beder om at lægge Mærke til dette. — „Det vilde skabe endnu mere fortvivlede Tilstande, hvis man brød af med Understøttelserne og sagde stop med det hele. Hvad det vilde blive, kan jeg slet ikke overskue, saa det er givet, at Understøttelsespolitik er det nødvendigt af drive.“

Stærkere synes jeg dog ikke man kan udtale en Ting. Men netop med Hensyn til dette har det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen, der ellers har studeret min Tale i Fortrykket omhyggeligt, om end ikke villigt, sat Kikkerten for det blinde Øje, fordi han ikke vilde se, paa samme Maade som den berømte Søofficer, der ogsaa satte Kikkerten for det blinde Øje, fordi han ikke vilde se. Det samme kom ogsaa frem i en Artikel i „Demokraten“ i Aarhus, der fortalte, at de Konservative vilde til Retsforbundet afstaa en Plads i det Udvalg, der skal nedsættes angaaende disse Lovforslags Behandling. Det er, skriver man, fordi Retsforbundet er de heftigste Modstandere af Understøttelserne, og man tænker herved paa de Understøttelser, som dette Lovforslag omhandler. Dér har vi altsaa ganske det samme: Man tillægger her de Konservative en ganske bestemt Hensigt. Jeg har ikke selv tillagt de Konservative nogen som helst Bihensigt eller uren Hensigt, fordi det slet ikke var mig bekendt, at de Konservative selv er krasse Modstandere af Understøttelserne; de hylder i Virkeligheden politisk det samme Princip. Men naar Socialdemokraterne kan tillægge de Konservative en saadan uren Hensigt, er det saa saa slemt, om jeg kunde fatte den Tro, at Socialdemokraterne havde saadan en lille Bihensigt, lad mig sige det, en lille Bihensigt med disse Forslag, nemlig at vinde nogle Tusinde Stemmer. For det gør de jo, det er ganske givet, men jeg udtalte ogsaa i mit første Foredrag, at det vedkom ikke os Retsforbundsfolk, for var det Ret, saa var det Ret, og hvor saa Stemmerne faldt, ja, det maatte saamænd de Mennesker selv om, som en Gang faar den Stemmeret tilbage, eller som ikke mister den. Det er jo for øvrigt ikke helt ualmindeligt, at Partierne i

denne Sal, og ikke mindst ude i Pressen, tillægger hinanden saadan en særlig Bihensigt ved deres politiske Færd. Saa jeg synes slet ikke, det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen behøvede at være saa forarget, og den Hidsighed, hvormed det ærede Medlem angreb mig for dette, den kunde han saamænd godt have sparet; denne Hidsighed kunde for øvrigt tyde paa, at jeg netop havde ramt paa et ømt Sted.

For øvrigt er det ret mærkeligt med denne Plads, som man paatænker at give Retsforbundet i Udvalget om de sociale Love. Det er sagt mig fra kyndig Side, at det er de Konservative, der afstaar denne Plads til os, og forleden blev det sagt mig fra lige saa kyndig socialdemokratisk Side, at det var Socialdemokraterne, der havde sørget for, at vi skulde have en Plads i dette Udvalg. Det kunde tyde paa, at man frier til os fra to Sider, at vi ligesom har to Friere. Lad mig da for det første sige, det ønsker jeg at udtale, at vi har ikke friet hverken til den ene eller den anden Side, og vi har ikke bedt om en Plads i det Udvalg, der skal nedsættes om de sociale Love. Vi beder heller ikke om det. Er der nogen, der vil give os det, kalde os med til dette Arbejde, saa gør det. Men man maa ikke fra nogen Side vente, at vi skal fravige vore Principper; selv om vi faar en saadan Plads, om jeg saa maa sige af en vis Velvillighed, saa bliver vi dog alligevel dem, som vi er. Ja, hvorfor vil man saa have os med? Ja, man kan tænke sig to Grunde. Man kan tænke sig, at de anser os for den grimme Ælling, som de gerne vil have at nappe lidt i; forskellige ærede Medlemmer har jo fundet Forlystelse i at slaa løs paa Retsforbundet, og det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen gjorde sig ogsaa forleden Dag en uhyre Fornøjelse af, ret at slaa løs paa os. Men det kunde ogsaa tænkes, at man har opdaget, at denne grimme Ælling er paa Vej til at udvikle sig til en Svane; saadan er det som bekendt før gaaet med en grim Ælling, og paa jævnt dansk Sprog uden nogen som helst poetiske Vendinger vil dette jo ganske sikkert sige, at ved det kommende Valg rykker der saa mange af os ind i Danmarks Rigsdag, at man kommer til at regne med os politisk.

Men saa bebrejdede det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen os, endogsaa med en vis Hidsighed, en umaadelig Hidsighed, at vi i 1927 havde stemt for Bortfald af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Ja, det gjorde vi, men vi har baade i denne Sal og udenfor denne Sal offentlig